

El dietari

Dissabte el golfet

Proclamarà raons tècniques i legals però, mal li pesi, el darrer mandat de Juli Fernández com a alcalde de Palafrugell serà recordat per haver permès la poca-soltada de l'ampliació del xalet del Golfet, una obra delirant, especulativa, barroera i, sobretot, un atemptat a la sensibilitat mediambiental i paisatgística de 2017. Banyeu-vos al Golfet, mireu cap amunt i veureu el grotesc xalet.

Juli Fernández ha actuat com un alcalde dels 40 o 80 del segle passat, deixant amb el cul desabrigat el PSC, un partit que ja no té la sensibilitat mediambiental que se li exigeix a l'esquerra del segle XXI. Queda lluny aquell socialisme espanyol que va ser pioner a l'hora de protegir el litoral amb la Llei de Costes. Aquell socialisme pesca tonyines i fuma havans dins d'un iot.

Diumenge la tirania de les curses

Intento sortir de casa en cotxe perquè he d'anar a Quart. M'és impossible. La policia municipal ha partit la ciutat en dos. Les dues parts queden incomunicades per la tallada carretera de Barcelona, convertida en una mena de fossa de cocodrils. Pregunto a un agent què he de fer i em contesta: «esperar». Li pregunto quanta estona i em respon: «No sé! Fins que passi el darrer participant». Un tipus simpàtic, aquest. D'aquí a que passi el darrer mort amb la llengua penjant i els genolls esquerdats poden passar hores.

El motiu és una cursa popular de Girona, una de les incomputables que es fan avui en dia a la ciutat. Com sempre, una minoria perjudicant la majoria. Fa pocs mesos em va passar el mateix amb una altra cursa i vaig haver de deixar el cotxe al carrer per arribar a casa perquè van tallar el carrer d'accés al pàrquing.

No hi ha muntanyes per anar a fer la cabra? No hi ha cintes al gimnàs? No hi ha cirurgians per fer liposuccions?

Dilluns el pp i girona

El PP busca el seu lloc a Girona, que quasi sempre és enlloc o un lloc excremental. Aquí només ha tingut una irrellevant rellevància quan han governat Espanya i s'han repartit els quatre càrrecs menors que té l'Estat a Girona. Sempre que governaven Espanya obtenien un diputat per Girona i aprofitaven per fer-se propaganda a través de les gran obres gestionades pel govern central, com ara l'AVE. Volien agradar. Ara ni tan sols això. No tenen ni un diputat al Congrés per Girona, no necessiten els vots de Catalunya per manar Espanya, i han optat per tenir aquests territoris sotmesos com si fossin una colònia.

Ara ni tan sols volen agradar ni fer-se els simpàtics. D'aquí que es debatin si mantenir com a president a Girona Enric Millo o Concepció Veray, que són gent que malgrat tot continuen volent agradar i formen part del paisatge tradicional, o radicalitzar-se posant de president a Girona Sergio Santamaria, un radical que no dona cap concessió ni intenta fer-se el simpàtic amb el catalanisme, i que respecte a Catalunya té un discurs inspirat en Vox i Ciutadans.

Dimarts reescriure la veritat

Marta Felip ha acusat l'exalcalde Joan Armangué d'haver impedit el soterrament de les vies del tren a Figueres. És fals. No només és fals, sinó que és una falòrnia de l'alcaldessa dels 5 regidors. A la tenacitat del govern

d'Armangué, Figueres li deu, per exemple, que una diminuta ciutat tingui estació de l'AVE. De fet, si Figueres no té les vies soterrades és per culpa dels figuerencs, que porten dècades a la grenya i mai s'han posat d'acord quan s'ha posat sobre la taula un projecte per enterrar unes vies que parteixen la ciutat. I de les seves baralles se n'ha aprofitat l'Estat per no desenvolupar l'obra cada vegada que hi ha hagut l'oportunitat. Se n'ha aprofitat l'Estat i Santi Vila. Perquè la darrera baralla va ser provocada per l'audaç professor dels Fossos, que va convertir l'enfrontament sobre les estacions i les vies en la seva plataforma supersònica de llançament polític. La veritat és que el govern de Santi Vila, primer, i el de Marta Felip, ara, estan convertint Joan Armangué en un colós de la política local.

Dimecres la guerra del trueta

El conseller de Salut ha trobat l'excusa perfecta per ajornar el temps que necessiti la construcció del nou hospital Josep Trueta. La guerra entre Salt i Girona per emportar-se al seu terme l'equipament dona a Toni Comín la coartada perfecta per, com avui, no haver-se de pronunciar, tal i com li exigeix l'alcalde de Girona. Marta Madrenas pretén aixecar el nou hospital al Pla de Baix de Domeny, un immens territori urbanitzable que la crisi immobiliària va convertir en una fabulosa zona de lleure. Salt, per la seva banda, vol que s'aixequi al costat del parc hospitalari Martí i Julià.

La política petita té aquestes coses. La postura intel·ligent i la política sòlida passaria per promoure una comissió d'experts metropolitana i, des del debat tècnic, amb urbanistes, ciutadans, metges, polítics... arribar a un acord sobre quin és l'emplaçament idoni per després comunicar la decisió a la Generalitat i pressionar, tots a una, Antoni Comín perquè construeixi un hospital que substitueixi la ruïna aquesta que tenim al costat del Ter i que va perpetuar 10 o 15 anys més del que li tocava el govern d'Artur Mas, a la Generalitat, i el de Carles Puigdemont, a Girona. Incomprensiblement, l'alcalde Puigdemont va ser un apassionat defensor de mantenir l'actual Trueta.

Dijous Homicidi imprudent

Avui és políticament correcte disparar sense pietat contra el propietari del restaurant de l'inflable de Caldes per no haver demanat els permisos (es va trigar quasi dos dies en saber si certament calia permís), per haver comprat un inflable de segona mà (com si el concepte segona mà fos un acte delictiu) o per no haver posat més ancoratges (diuen que una de les causes que sortís volant). La mort accidental i traumàtica és incomprensible. La mort accidental d'una nena, descarna l'ànima.

Aquesta setmana tothom parla i escriu sobre normes i fa teories. Al final, avui, l'amo del restaurant ha acabat essent acusat d'homicidi imprudent. Aquest amo rebrà per tots costats i li costarà, si és que pot, aixecar de nou el cap. Possiblement hagi de ser així perquè li ha tocat a ell, malgrat que és probable que aquesta setmana desenes d'establiments hagin desinflat i guardat per sempre més els seus inflables. El Parlament possiblement faci un llarg debat sobre futures normes per a inflables. I això possiblement també sigui el que li toca a la política.

Però el que no és suportable és que molts saberuts hagin convertit aquesta setmana en un insult a la intel·ligència. Abans de l'accident, qui s'hauria atrevit a preveure que un inflable de Bob Esponja –un personatge babau però desproveït de malícia a qui els nens adoren i a qui hi confiarien tot– podia sortir volant i anar disparant nens cap a una duríssima plataforma de ciment? Els mateixos pares mai haurien restat tranquil·lament asseguts a taula si ho haguessin sospitat un sol segon.

Divendres Defensant el tren

La plataforma de defensa del tren de l'Empordà fa diferents propostes per modernitzar la pionera línia ferroviària entre Girona i Cervera, actualment deixada de la mà de Déu i exposada a una degradació continuada amb la voluntat final d'ADIF i de la SNCF de deixar-la podrir. Hi ha propostes de la Plataforma que són interessants, com el soterrament a Figueres, la millora de les vies i de les estacions. Està molt bé, però quasi totes les propostes estan fetes des del punt de vista de l'usuari del tren.

De la mateixa manera que es demana el soterrament a Figueres, caldria adaptar al segle XXI la circulació i la infraestructura de mercaderies a Portbou. Sobretot si es fa el corredor mediterrani, incompatible amb els túnels actuals, construïts fa 140 anys, i amb la proximitat de les vies al poble. Res del que hi ha s'hi val. És rònc. El futur de Portbou és fonamentalment turístic i incompatible amb una dinàmica ferroviària de fa un segle i mig.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/comarques/2017/05/14/dietari/846146.html?utm_source=rss